

Levande julkrubba med barnen från Den gode Herdens svenska skola i Betlehem. Foto: Ulla-Stina Rask.

Ur innehållet:

Jul på Den Gode Herdens skola

Jesus skulle fötts vid en vägspärr

DN-journalist och präst: Scener från en ockupation

En ny pilgrimsplats

På väg mot Betlehem – Kairos Palestine

sid 4

sid 8

sid 12

sid 21

sid 24

Vad är svenska Jerusalemsföreningen?

Svenska Jerusalemsföreningen grundades 1900 och har sedan dess varit verksam i Jerusalem och Betlehem genom skolor och sjukhus.

I dag driver föreningen Den Gode Herdens skola för 325 palestinska flickor från förskola till studentexamen. Skolans namn är Den Gode Herdens svenska skola. Mer än 60 procent av driften betalas via gåvor från enskilda svenskar, stiftelser, fonder, kollektor och faddergåvor.

Jerusalemsföreningen äger, underhåller och upplåter en sjukhusbyggnad, också i Betlehem, till den palestinska hälsovårdsmyndigheten. Biskop Jan-Olof Johansson är ordförande.

Svenska Jerusalemsföreningens tidskrift utkommer med fyra nummer per år. Du som inte får tidskriften hem till dig men vill ha det, kan meddela detta på sjs@brevet.nu eller sätt in en gåva till Svenska Jerusalemsföreningen på pg 2069-3 eller bg 401-3330 och ange på talongen "ny medlem".

Medlemsavgiften i Svenska Jerusalemsföreningen är 150 kr/år.

Tre ben

Svenska Jerusalemsföreningen vill genom skolverksamheten:

- **stärka kvinnans ställning** genom att erbjuda kvalificerad undervisning för flickor och rusta dem för att ta ansvar i det lokala samhället
- **bidra till fred och försoning** och erbjuda såväl kristna som muslimska flickor i Betlehemsområdet undervisning. Om flickor har varit bänkkamrater i upp till tolv år, menar Jerusalemsföreningen, att man därmed har byggt broar över religions- och kulturgränser som leder till förståelse för varandra i en region där dessa kontakter inte är alltför vanliga
- **stärka den kristna minoriteten** i Jesu egen födelsestad.

Pilgrimsbok för färd i heligt land

En ny och bearbetad upplaga av Pilgrimsbok för färd i heligt land, av Svenska Jerusalemsföreningens ordförande Jan-Olof Johansson, är nu ute i handeln.

De vanligaste platserna finns med och för varje plats finns en kort sammanfattning av fakta, en bibeltext, en psalm samt några tankar och en bön. Boken innehåller också lite om land, folk och språk liksom en tidsaxel där större historiska händelser finns angivna. En översiktskarta finns också med.

Boken kan köpas genom Verbum www.verbumforlag.se.

Ordföranden har ordet: <i>Jul med förhinder</i>	3
<i>Jul med frågetecken</i> av Göran Rask	4
<i>Jesu skulle ha fötts vid en vägsjärr</i> . Mitri Rahebs julpredikan	8
DN-journalist och präst:	
<i>Scener från en ockupation – Motstånd</i> av Kerstin Vinterhed	12
<i>Scener från en ockupation – Den andre</i> av Kerstin Vinterhed	16
<i>Jesu dopplats</i> av Anna Karin Hammar	21
<i>På väg mot Betlehem – Kairos Palestine</i>	24
<i>Föreningens årsmöte</i>	25
<i>Kollektvädjan</i>	26
<i>Gåvoredovisning</i>	27
<i>Gåvosammanställning</i>	27
<i>Faddertalong</i>	27
<i>Adresser</i>	28

Ordföranden har ordet

Jul med förhinder

Låt oss gå in i Betlehem och se det som har hänt!

Vi känner igen orden från julevangeliet. Men frågan är om det går att gå in i Betlehem idag och se det som har hänt. Svaret är att det beror på vem man är.

Betlehem är och verkar förbli stängt bakom mur och stängsel.

För mig med svenskt pass är det nästan aldrig stängt. Men vore jag betlehemsbo skulle jag varken komma ut eller in, i vilket fall inte utan stora svårigheter, lång väntan och ofta utsatt för trakasserier.

Vi har skrivit om detta många gånger men det finns skäl att göra det igen.

Tillväjnningen är stor.

Turistströmmen ökar vilket är glädjande. Det ger arbetstillfällen i ett av arbetslöshet hårt drabbat Betlehem.

Julgranen på Krubbans torg i Betlehem. Foto: Ulla-Stina Rask.

Sitter man i en buss eller bil och åker igenom check-pointen (vägspärren) ser man såklart muren men tänker kanske inte på att dem man möter i Betlehem inte har den möjligheten.

Vi som har möjlighet att gå in i Betlehem har en skyldighet att se och berätta det som har hänt.

Just detta att berätta hur det är, får man ofta till svar från betlehemsbor när man frågar vad man kan göra för dem.

Berätta! Glöm oss inte!

Berätta hur vi har det och glöm inte bort oss och hur det är här!, säger man.

På Den Gode Herdens skola skriver en av eleverna så här i ett brev till sin fadder i Sverige:

"Här i Palestina får vi inte besöka platser i vårt eget land utan tillstånd från Israel. Vi kan inte komma någonstans på grund av muren utan tillstånd. Och skulle vi få tillstånd måste vi gå igenom en hård procedur för att komma igenom. Det känns som att bo i ett fängelse. Det enda vapen vi har är vår utbildning. Här på Den Gode Herdens skola får vi studera för en bättre framtid."

Julen står för dörren och Betlehem pyntas och bereder sig för att inte bara ta emot patriarkerna från Jerusalem som kommer för att fira jul i Födelsekyrkan utan också en stor ström av pilgrimer från hela världen.

Och mitt i julfirandet och bland alla pilgrimer föds hoppet på nytt bland betlehemsborna. Så här säger en kvinna i Betlehem:

"Jag upphör aldrig att förundras över det som händer med mig varje år, när jultiden börjar närma sig: Som genom ett mirakel blir mitt tyngda hjärta lättare och fylls av glädje och hopp. Jag blir uppmuntrad av invånarna i Betlehem som i alla tider, genom en rad krig och nu under ockupation, aldrig försummat att fira julen och ära den nyfödde kungen, fridens och kärlekens härskare. Mitt hjärta blir lättare till och med i skuggan av apartheidmuren som jag ser från dörren till mitt hem i Betlehem."

Med denna julkhälsning från Betlehem tackar vi för allt stöd och alla gåvor till Den Gode Herdens skola under det gångna året och hoppas på fortsatt stöd!

Jan-Olof Johansson
Biskop, ordförande

Den finaste julkrubban finns på skolan

Julfirande i Betlehem med frågetecken

Julen 2012 firade vi i Betlehem. Tidskriftens redaktör bad oss då att skriva några reflektioner utifrån det besöket att publiceras i detta julnummer. Naturligtvis har en del förändrats från 2012 tills nu, men de stora frågorna kvarstår samt vår förhoppning att flera av Jerusalemsföreningens vänner ska inspireras att besöka Betlehem en jul framöver.

Den 23:e december 2012 när vi kom till den Gode herdens skola för att delta i julavslutningen cirka en halvtimme före utsatt tid, var gården full med flickor i alla åldrar som glatt hälsade oss välkomna.

Vi hade väntat oss att få se grottan och krubban ute på skolgården, men där fanns den inte och inte heller inne i den stora entrén.

Var fanns julkrubban? Det blev en fråga, men inte den viktigaste.

Vi fick stilla vår nyfikenhet tills efter det obligatoriska té/kaffedrickandet tillsammans med rektor Aida, föreningens lokala representant Solveig Mourad och skolkommitténs ordförande, den lutherska kyrkans biskop Munib Younan.

Prick kl. 10.15 leddes vi in i den stora aulan – och där på scenen fanns en av de största och finaste julkrubbor vi sett! (Se bild på tidskriftens framsida)!

Eleverna på Den Gode herdens skola dansar palestinska folkdansen debke. Foto: Ulla-Stina Rask.

S:ta Katarina kyrka med deltagare från hela världen - en mäktig upplevelse. Foto: Ulla-Stina Rask.

Det kändes helt rätt att det var just i Betlehem vi fick se denna vackra julkrubba, som eleverna själva skapat. Vi är kanske inte opartiska, men nog tyckte vi att den Gode herdens skolas julkrubba var ännu finare än julkrubban som byggts av Betlehems stad på Krubbans torg vid Födelsekyrkan inne i centrala Betlehem!

Vi fick glädjas åt många förstklassiga framträdanden av skolans elever från förskole- till gymnasieklasser, med sång, dans och skådespel, sedan biskop Munib läst julevangeliet, bett och välsignat julavslutningen.

De traditionella julsångerna framfördes med inlevelse, och det som finns kvar i minnet är några av elevernas utstrålning och engagemang.

Också muslimerna deltar i julfirandet

Eftersom Jesu födelse är en verklighet för både kristna och muslimer deltog alla elever med samma intresse.

Som styrelsemedlem i Jerusalemsföreningen tackade Göran för allas insatser och hälsade från föreningen, dess givare samt från styrelsens ordförande biskop Jan-Olof Johansson

Vi deltog även i staden Betlehems julfirande som kulminerar på julafton då kyrkornas olika scoutkårers blåsorkestrar spelar och marscherar längs gatorna fram till Krubbans torg.

På torget vid scenen, den uppbyggda krubban och den stora julgranen samlas kristna och muslimer från Palestina tillsammans med många internationella gäster för att fira att Kristus föddes i deras stad. Dock hade vi väntat oss fler internationella gäster och många av hotellen hade gott om lediga rum. Varför är inte Betlehems hotell fyllda av pilgrimer till jul?

Förskolebarnen deltog i Den gode Herdens skolas julavslutning. Foto: Ulla-Stina Rask.

Blåsorkestrarna, där flera hade säckpipeblåsare med i ensemblen, bereder vägen för en kortge med katolske patriarken i spetsen.

För en gång skull – ingen förnedring!

Dagen till ära har en särskild port öppnats i den åtta meter höga muren som omger Betlehem. Porten öppnas vid de stora kristna högtiderna så att kyrkans dignitärer vid de tillfällena ska kunna passera utan den förnedrande kontroll alla palestinier utsätts för. Varför finns det en mur runt Betlehem?

Till julaftonens julbön i den Lutherska "Christmas Church" råddes vi att komma i god tid för att få plats, och när vi kom ca en timma innan gudstjänsten började fanns redan många på plats.

Gudstjänsten firades på arabiska, engelska och tyska med böner även på koreanska, finska m fl. språk (som bads av deltagare från det ekumeniska följeslagarprogrammet – EAPPI).

Pastor Mitri Rahebs predikan finns sedan i våras i översättning till svenska på Jerusalemsföreningens hemsida.

De vise männen förhördes – vi förhörs i dag

Kyrkoherde Mitri Raheb predikade i julbönen att varken vid den tiden när Gud

visade sig för oss i Jesus eller i dag finns löften om ett idylliskt liv. Då var landet ockuperat av romarna idag är Betlehem ockuperat av Israel. De vise männen blev förhörda av makten, Herodes, liksom vi förhörs idag vid inresa och utresa ur det heliga landet.

Den stora frågan idag, liksom då är när och hur ockupationen ska upphöra. När blir det fred mellan israeler och palestinier så att de som vill kan få leva i varsitt fritt och självförsörjande land - Palestina och Israel?

Frågan om när ockupationen ska upphöra blir för varje besök i det heliga landet allt svårare att besvara.

Efter "sexdagars kriget" i november månad 2012 mellan Israel och Hamas i Gaza upplevde de flesta palestinier som vi då i december 2012 talade med, att Hamas gick segrande ur kampen; att de vann en "bättre seger" tack vare sina raketer mot Tel Aviv och Jerusalem än Abu Mazen (Mahmoud Abbas) vann i FN med sina ord. Abbas fick ett erkännande av Palestinas observatörstatus i FN, liknande vad Vatikanstaten har.

Sjögränsen i Gaza utvidgad – tillfälligt!

Men bland palestinier talades det om att Hamas fick sjögränsen flyttad från tre till elva sjömil och att jordägarna skulle få bruka sin mark ända fram till avspärrningen i Gaza. Detta, säger man, har det först förhandlingar i FN om i många år, men Hamas fick igenom det på sex dagar genom att lova att inte skjuta fler raketer.

Därför uttryckte flera av de moderata palestinierna vi talade med att även om de fortsatt tror på icke-våld har vapen visat sig ge resultat.

Abbas erkännande i FN innebar att Israel höll inne med utbetalning av skatt/kontanter de taxerar för den palestinska myndighetens räkning. Därigenom fick inte lärare och andra regeringsanställda sina löner. Den stora frågan är vad kommer november månads händelser i FN och Gaza att innebära för framtidens freds-förhandlingar? (Senare har sjögränsen flyttats tillbaks från 11 sjömil och Israel har betalt det man då var skyldig den palestinska myndigheten.)

Frågorna finns kvar efter julfirandet i Betlehem 2012. Ett julfirande som avslutades med midnattsgudstjänsten i S:t Katarina kyrkan – den katolska delen av födelsekyrkan på julaftons natt.

Den mäktiga upplevelsen av att vara en del av en världsvid kyrka manifesterades i den mer än fullsatta kyrkan av gudstjänstfirare från hela världen.

Obligatoriskt – att fira jul i födelsegrottan!

Allra sist gick vi till grottan och krubban i den ortodoxa delen där det hölls en stilla julnattsgudstjänst och ute på torget kl. 01.15 plockade gatsoparna upp skräpet som dagens festligheter lämnat efter sig.

Ett fortsatt stöd behövs för de kristna i Palestina, där den Gode herdens skola är en viktig del att stödja. Dessutom behövs vår bön för en rättvis fred för alla i det heliga landet. Hos oss lever också de speciella minnen vi har med oss hem från Gode herdens skolavslutning, julbönen i Christmas Church och besöket i krubban efter midnattsmässan. ■

Ulla-Stina och Göran Rask

Jesus skulle ha fötts vid vägspärren om han fötts i dag

"O Betlehem, du lilla stad" är en av de mest kända julpsalmerna. Betlehem har blivit nästan en mytologisk plats; barn tänker sig staden med ett fåtal "hyddor", några kameler och den heliga familjen. Vid tiden för Jesu födelse var Betlehem en liten stad med 300-1000 invånare. Vad folk kanske inte vet är att staden Betlehem i dag inte ligger i Israel utan i Palestina, och att det är en myllrande stad med 28 000 personer. En tredjedel av dem är kristna palestinier.

Lutherska kyrkoherden i Betlehem, Mitri Raheb.

När kristna idag sjunger "O Betlehem, du lilla stad" tänker de sällan på den verkliga staden med riktiga människor. När det handlar om Betlehem och jul, har kristendomen blivit så förändrad och så kommersialiserad. Det handlar om jultomten, julklappar, julsånger och julmaten.

Men det som hände i Betlehem för 2000 år sedan var något verkligt. Jesus föddes som flykting. Hans familj lämnade Nasaret och for till Betlehem.

Senare tvingades hans familj fly Kung Herodes' brutalitet och gömma sig i Egypten under två år.

Idag har Betlehem nästan 20 000 palestinska flyktingar som 1948, då staten Israel bildades, förlorade sin mark, sina hem och tillhörigheter och kom till Betlehem för att söka skydd. De bor fortfarande i tre flyktingläger här och inväntar en rättvis lösning.

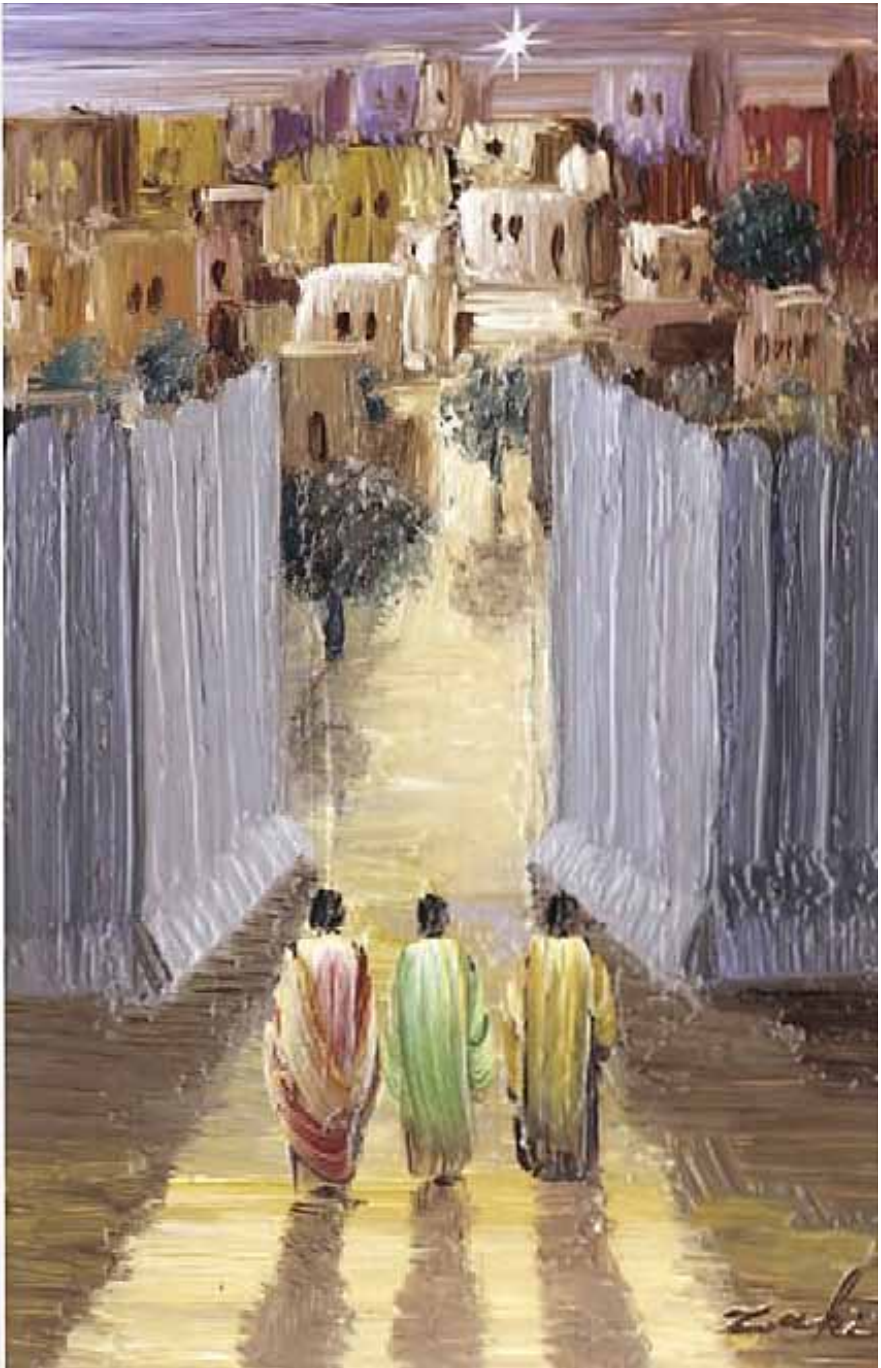

Hade Maria och Josef släppts ut ur Betlehem undan Herodes' jakt på nyfödda om Jesus skulle ha fötts i år? Målning: Zaki Baboun.

Bibelns julberättelse har ingenting att göra med det som vi idag känner som julen. Ta historien om de tre vise männen från Östern. Den historien läses på ett nostalgiskt sätt år efter år. Men vid en närmare titt på berättelsen finner vi att den talar om det romerska riket och dess ockupation av Palestina. Kejsaren kontrollerar inte bara de infödda människorna. De kontrollerar besökare som kommer i kontakt med marken och dess invånare.

För två år sedan kom en välkänd amerikansk evangelisk predikant för att delta i en teologisk konferens i Betlehem. Vid ankomsten till Ben Gurion-flygplatsen i Tel Aviv, bjöds han på kaffe av israeliska tjänstemän för en pratstund. Under nästan fyra timmar utfrågades han om sitt beslut att delta i en konferens i Betlehem, vad han tyckte om det palestinska Kairos-dokumentet (se sista artikeln i denna tidskrift), och hur han lärt känna några av dessa "radikala" palestinska teologer.

Detta var tänkt att vara VIP-behandling.

Andra som ingår i solidaritetsrörelser med Palestina fångas ofta på den israeliska flygplatsen och skickas tillbaka till sina hemländer.

När den välrenommerade amerikanske evangeliske predikanten berättade sin historia för mig och andra församlade, sa jag till honom,

"Välkommen till Palestina. Som någon som kan sin bibel bör du inte ha överraskats av en sådan behandling. Samma "VIP-behandling" utsattes också de tre vise männen för, inför sitt möte med Jesus i Betlehem. Herodes bjöd också dem "på en kopp kaffe" för att utröna varför de ville resa till Betlehem, och hur de visste om det nyfödda barnet. Så nu har du upplevt något bibliskt. Välkommen till det heliga landet! "

Jag minns fortfarande hur alla i gruppen skrattade.

Då en amerikansk kvinna som deltog i konferensen frågade mig, vad de skulle säga till israelerna på flygplatsen när dessa frågar var de har varit, svarade jag:

"Jag önskar att jag kunde berätta vad ängeln sade till de tre vise männen, efter att ha besökt Jesus, att visa er en annan väg ut ur landet som inte kontrolleras av imperiet. Tyvärr är alla vägar, flygplatser och gränser kontrollerade av Israel."

Vi läser sällan in "okupationsmakten" när vi hör berättelsen om de vise männen som förhörs av Herodes. Men så var det.

Betlehem vid Jesu födelse var en belägrad stad.

I dag är Betlehem åter en belägrad stad omgiven på tre sidor av en åtta meter hög betongmur.

Så vad händer om Jesus skulle födas idag i Betlehem?

Om Jesus skulle födas i år, skulle han inte vara född i Betlehem. Maria och Josef skulle inte tillåts att komma in från den israeliska checkpointen (vägspärren), och inte heller de tre vise männen.

Herdarna skulle ha fastnat innanför murarna, oförmögna att lämna sin lilla stad.

Jesus skulle fötts vid vägspärren som så många palestinska barn, samtidigt som de vise männen och herdarna skulle stå på var sin sida av muren.

Så var är evangeliet i allt detta? Den goda nyheten är denna: Gud kom inte in i något annat än denna oroliga, sårade och verkliga värld.

Han är *verklig* och vill komma in i vår *verkliga* värld med all dess komplexitet och alla sina rädslor.

Julen är *verklig*. Det är inte en myt eller en konstgjord värld.

Evangeliet är att Gud blev en av oss, en som vi.

Han kom som ett barn, sårbart och svagt.

Och ändå, genom denna sårbarhet kunde han övervinna okupationsmakten.

Julen är Guds löfte till oss att vi ska ha liv, fred och framtid.

För oss kristna palestinier och för oss medborgare i Betlehem, är julens berättelse *då*, vår berättelse *nu*.

Tacka Gud att Jesus är den samma: igår, idag och i evighet! ■

Översättning: Lars Micael Adrian

*Hade de vise männen, efter förhör hos okupationsmakten, släppts in i Betlehem?
Målning: Zaki Baboun.*

Scener från en ockupation – motstånd!

De kallar sig "Women in black", Kvinnor i svart. Ända sedan Osloavtalet sjösattes i början av 1990-talet och ockupationen av Västbanken inleddes, har de varje fredag stått på Paris Square i hörnet av Agron Street och King George Street i centrala Jerusalem för att protestera mot ockupationen.

En fredagseftermiddag står jag där också, som kvinna bland kvinnor, de flesta av oss lite till åren komna. Men uthålliga.

På demonstration med Women in black, Kerstin Vinterhed t v med teamkamraten Eshter Kilchherr från Schweiz t h.

Dessa kvinnor säger inte mycket. De håller bara upp sina plakater där det står "Stop the occupation", men det räcker för att förbipasserande bilförare skall ge dem fingret och kasta en spottloska genom vindrutan.

En och annan går också fram och börjar argumentera.

Är hon från säkerhetstjänsten?

En ung kvinna tar foton och hör sig för om vilka vi är. Hon berättar också om sig själv, att hon inte kan vara med och protestera, då skulle hennes föräldrar bli oroliga, och hon kan inte besöka palestinskt område. Hon går på fotokolan här intill. Eller är hon i själva verket från Säkerhetstjänsten? Misstanken, som plötsligt väcks i vår grupp, går givetvis inte att bekräfta.

Motdemonstration

På andra sidan gatan står en representant för "Women in green", motorganisationen som kräver allt åt Israel. Högljudd ordväxling uppstår tvärs över gatan, det är uppenbart att man känner varandra som trogna demonstranter på bägge sidor.

Några dagar senare är vi på besök i de bägge byarna Husan och Battir sydväst om Jerusalem. I Husan går det inte så bra. Den som vi ska träffa är i Ramallah och har blivit försenad. I stället går vi till kommunkontoret i hopp om att borgmästaren kanske dyker upp, men vi får endast tala en kort stund med den säkerhetsansvarige. Åtta hus har rivits och 15 står på tur, berättar han, avloppsvatten har avsiktligt släppts ut på palestinsk åkermark, barn ha kastat sten och gripits.

Och vad kan ni göra för att bekämpa allt detta? "Go to court", blir svaret, som så ofta.

Man undrar i sitt stilla sinne hur många överklaganden av landkonfiskering och

husrivningar som ligger i domstolarna och väntar på behandling - för att därefter överklagas i nästa instans. Högsta domstolen har fullt upp.

Vi bryter upp och åker hem till vår kontaktman, som bor i närheten. Men han sitter fast på vägen från Ramallah och vi tas i stället emot av hans unga hustru och äldre mor.

Vi bjuds - som alltid - på sött té med mintblad. Husets svärmor och överhuvud pratar på men den unga hustrun sitter allvarlig och tyst. Hon säger knappt ett ord förrän jag frågar henne om hon arbetar och har familj. Nej, ingendera.

Vi lämnar Husan i en lätt dyster stämning. Hur mårde den där barnlösa kvinnan med gamla svärmor som enda sällskap, egentligen? Och såg inte byn ganska fattig ut? Många frågor, inga svar.

UNESCO stöder

Nästa anhalt är raka motsatsen. Det är byn Battir som driver ett fantastiskt jordbruksprojekt med bevattningssystem från romartiden och pengar från Unesco. Grekiska arkeologer har varit här i ett och ett halvt års tid och hjälpt till att återskapa en antik vandringsled med murar i natursten som ringlar genom landskapet. Vid en springkälla svalkar sig några pojkar medan en man tvättar sin bil. Och ur badhuset intill kliver ett par unga killar, ännu drypande våta efter badet.

År 2012 fick man Melina Mercouris internationella pris för skydd och utveckling av kulturlandskap. Nu hotas alltsammans av murens nya sträckning som skulle dras över en lokal järnväg, stänga av passagen till pojkskolan på andra sidan och förstöra stora delar av de grönskande odlingarna.

Men vår guide Hassan Muamer är ändå optimist. Beslutet har givetvis överklagats och byggnationen skjutits upp på obestämd tid.

Nu talas i stället om en "immateriell mur", det vill säga någon form av individuell kontroll av passerande. Kanske skulle trots allt den internationella prestigeförlusten bli alltför stor om detta unika projekt förstördes.

Hassan Muamer visar stolt det återskapade romerska jordbruksprojektet i byn Battir som vunnit Melina Mercouris internationella pris för skydd och utveckling av kulturlandskap. Nu hotas det av en planerad utbyggnad av den israeliska skyddsmuren.

Hassans stolthet är inte ta miste på och som så ofta här slås man av att de människor som funnit ett utlopp för sin kreativitet och en form för sin insats utstrålar styrka och optimism. Detta är också temat för ett anförande av Mahmoud Zwarghra på Al-Shmoh kulturcentrum i närheten.

Vi ska inte se på oss själva som "offer", understryker han, utan som människor med uppfinningsrikedom och kompetens. Och så berättar han om vad som ibland kallas för "popular resistance", populärt motstånd, och ibland för den tredje intifadan eller den sociala intifadan som arbetar med civilt motstånd och icke-våldsmetoder: sit-ins i bosätternas snabbköp, vägran att visa identitetshandlingar i tid och otid, blockering av palestinska vägar för bosättare och så förstås skolor, utbildning, barn-och ungdomsverksamhet samt kvinnogrupper.

Andra intifadan gynnade inte oss utan ockupationen, fyller hans unga medarbetare Mousa Abu Maria i. Han har suttit i fängelse, berättar han, och det gjorde honom stark. Men nu vill han arbeta med civila medel. Han bär en svart tröja med en duva som flyger över ett taggtrådsstängsel och texten "Deras frihet - vår plikt" i vita bokstäver. Vad det gäller är att göra palestiniernas situation känd i världen och också att vinna internationell respekt för den tredje, fredliga intifadan.

Protestmarsch med tyskar, fransmän, italienare

Strax ska vi börja vår fredliga protestmarsch i Al Masara. Målet är en närbelägen bosättning. I tåget går palestinier men också tyskar och fransmän, en italienska, som är journalist, med flera så kallade "internationals" samt även israeliska fredsaktivister. Främst tågar ett par trumslagare som trummar allt hårdare på trum-

Mohammad Briyya med sina barn i den fredliga protestmarschen i Al Masara. Veckan därpå blev han gripen av militärpolis, misshandlades och påsattes handbojor samt ögonbindel. Efter en vecka släpptes han och fick 2 500 shekel i böter för misshandel av polis, men det stämmer inte, förklarar han när vi träffar honom efter frigivningen i hans hem i Battir. Då ser han ganska trött ut.

Kerstin Vinterhed.

morna ju närmare vi kommer ingången. Där står redan ett 25-tal israeliska soldater uppställda med sina plastsköldar höjda, bakom dem syns rader av militärfordon. De är mycket unga. Demonstranterna går tätt inpå dem och börjar högljutt plädера för sin sak, sin rätt att leva i sitt eget land.

En av dem bär en syrisk flagga. Det är den lokale ledaren Mohammad Brijja, som vi träffade på redan förra veckan. Då var tåget betydligt kortare, det var nästan bara han själv och hans barn samt ytterligare några få personer. Denna gång är det annorlunda och den syriska flaggan borde han inte ha viftat med. Han blir omedelbart gripen och forslas bort i ett militärfordon. Hans lille son gråter och folk skriker upprört. Trumvirvlarna höjer ytterligare temperaturen. Det kommer nästan till skärmytslingar, men efter en stund ebbar energin ut och tåget vänder tillbaka. De unga soldaterna upplöser sina ställningar. En gripen men ingen tårgas denna gång. En alldeles vanlig demonstration - som lätt hade kunnat urarta. För bara någon vecka sedan blev tre unga män skjutna till döds vid ett upplopp i Aida flyktingläger i Betlehem. ■

*Kerstin Vinterhed,
kerstin.vinterhed@gmail.com*

Fotnot: Kerstin är filosofie doktor, docent i socialt arbete, journalist och präst. Hon var 1965–2008 journalist vid Dagens Nyheter, där hon bland annat var socialreporter och chef för familjeredaktionen.

Hur löser man konflikten mellan två ärkefiender?

"Först och främst genom att inte demonisera 'den andre'".

Desmond Tutu, ledare för freds-och försoningspolitiken i Sydafrika efter apartheid-regeringens fall, vid ett möte i Kapstaden på 90-talet.

Kerstin Vinterhed, ekumenisk följeslagare 2

Scener från en ockupation – den andre!

Hon står i sitt moderna vardagsrum hemma i villan i stadskibbutzen Sderot, nära gränsen till Gaza. Reproduktioner av Matisse och Picasso täcker väggarna. En liten, späd kvinna med stort krulligt svart hår och en brinnande ande.

År 2009, när kriget i Gaza var inne på sin tionde dag, skrev Nomika Zion ett brev till den israeliska regeringen som kom att publiceras världen över i olika tidningar och tidskrifter. Rubriken var "Inte i mitt namn" och var en ljungande protest mot kriget: "Det skrämmer mig att bakom en skärm av orwelliska ord, och med barnens döda kroppar suddiga på TV, som en 'public service' för oss, håller vi på att förlora den mänskliga förmågan att se den andra sidan, att känna, att bli chockade, att känna empati..."

Inte i mitt namn och inte för mig gick ni ut i krig

Fredsaktivisten Nomika Zion vid gränsen till Gaza.

Och detta är just hennes huvudbudskap när hon nu berättar om sin tillvaro för oss: hur de återkommande krigen i området håller på att förstöra också "vinnarna" genom att beröva dem deras mänsklighet. Detta säger hon mot bakgrunden av den fleråriga raketbeskjutning från Hamas i Gaza som hon och hennes grannar i Sderot varit utsatta för. "I månader i sträck klädde vi aldrig av oss på kvällarna, vi gick till sängs med kläderna på", berättar hon. Hela familjen sov i samma säng för att snabbt kunna sätta sig i säkerhet när beskjutningen började. Många barn blev svårt traumatiserade, vi gick alla i terapi under lång tid efteråt."

När din fiende faller – fira inte!

Men hennes varningsrop till regeringen handlade inte bara om de fysiska och psykiska skadorna av kriget, om våld och död, utan också om moral. Hon citerade den judiska uppfordran "När din fiende faller - fira inte" och konstaterade att Israels moral nu var så nersolkad att "det verkar som om fläckarna inte går att tvätta bort längre... Har vi inte nu nått det antal dödade barn som världen kan svälja?"

Detta brev skrev hon, berättar hon för oss, därför att hon inte stod ut längre. Hon skrev det, efter att ha iakttagit hur människor placerade sig i solstolar på lagom avstånd från Gaza, för att från åskådarpåls kunna titta på kriget som på en film.

En mörk ström av våld

Sedan tar hon oss med till en utsiktsplats i närheten där vi själva kan blicka ut över

Gaza med det blånande havet utanför. Framför oss breder en böljande gräsmark ut sig. Det skulle nästan se idylliskt ut om man inte visste att denna elektrifierade, hårdpatrullerade gräns är helt omöjlig att ta sig över. En osynlig, oöverstiglig mur omger Gaza och genom Israels ådror flyter, med Nomika Zions glödande ord, en mörk ström av våld som en dödlig sjukdom, värre för varje krig.

Nomika Zion är inte ensam. tillsammans med likasinnade i Sderot bildade hon gräsrotsorganisationen Kol Aher, En annan röst, i syfte att återskapa kontakter mellan människor i Israel och Gaza. Det var ganska gott om sådana före kriget och några bräckliga broar går kanske att bygga nu också.

Hamas är en ondskefull terrororganisation

"Missförstå mig inte", skriver hon i sitt brev. "Hamas är en ondskefull, hemsk terrororganisation... men bakom detta usla ledarskap finns människor." Hon citerar ett nödrop som någon lyckades mejla över gränsen från Gaza mitt under stridigheterna: "Hjälp oss - vi är människor när allt kommer omkring." Efteråt är vi några stycken som bestämmer oss för att föreslå henne till Palmecentrets fredspris.

Kontrasten kunde inte vara större mellan Nomika Zion och bosättaren i Efrat Settlement, Bob Lang. Bob deklarerar mycket bestämt att han är emot våld, att han vill leva i fred med sina palestinska grannar och att de tillsammans har motsatt sig en utbyggnad av muren över området. Muren tror han inte på. Men han tror på Eretz Israel, Landet Israel som tillhört judarna i 4 000 år, och som äntligen har återerövrats.

Bosättaren i Efrat Settlement, Bob Lang, visar med hjälp av olika kartor hur Israel tillhört judarna i 4 000 år.

Men mänskliga rättigheter, då, undrar någon i publiken, internationell humanitär rätt - hur rimmar det med ockupationen av Västbanken? Det är ingen ockupation, svarar Bob Lang, området erövrades från Jordanien efter kriget 1967, det tillhör Israel. Och Gaza? Gaza är fritt, svarar han. Husrivningar, konfiskeringen av land? Inte är det väl tillåtet hemma hos er att bygga på säkerhetsområden, frågar Bob Lang tillbaka. Fordras det inte byggnadslov?

Är det bara israeler som får bygga på statlig mark i Israel, lyder en annan fråga. Nej, då, för nio månader sedan fick palestinier tillstånd att bygga flera tusen lägenheter i närheten av Jeriko. Och för övrigt, tillägger han, bor majoriteten av palestinerna i områden kontrollerade av den Palestinska myndig-

heten (A- och B-områden) och endast en mindre del i säkerhetsområden (så kallade C-områden) under israelisk domvärjning.

250 försök till självmordsbombningar är 2003

Han påminner om att år 2003 gjordes 250 försök till självmordsbombning inne i Israel och under andra intifadans höjdpunkt utsattes Israel för 30 attacker om

Jag befinner mig i Israel och Palestina som ekumenisk följeslagare på uppdrag av Sveriges Kristna Råd och Kyrkornas Världsråd, genom det Ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel (EAPPI). De synpunkter/reflektioner som uttrycks ovan är personliga och delas inte nödvändigtvis av mina uppdragsgivare.

"Genom EAPPI befinner sig människor från olika delar av världen i Israel och Palestina för att stödja de som arbetar för en rättvis fred" Kyrkornas Världsråd driver det internationella projektet: Ecumenical Accompaniment Programme in Palestine and Israel (EAPPI). Initiativet har tagits efter en förfrågan från kyrkoledare i Jerusalem. Programmet syftar till att genom internationell närvaro försöka dämpa våldet, ge hopp om att en fredlig lösning är möjlig, främja respekten för folkrätten och höja omvärldens medvetenhet om vad som sker. Kring den svenska insatsen i projektet, kallad SEAPPI, har ett tiotal kyrkor och kyrkorelaterade organisationer gått samman med Sveriges Kristna Råd som huvudman.

dagen. Oacceptabelt, konstaterar, Bob Lang, muren måste byggas men han tror inte på att den i framtiden kommer att utgöra gränsen mellan två stater. Observera att 60 procent av invånarna på Västbanken är judar, säger han, och så bör det förbli.

Ja, men är inte de judiska bosättningarna på Västbanken med sina 500 000 invå-

Levnadsberättelser och drömmar. Grundaren av Arabic Educational Institute, Toine van Teeffelen, är med när nya affischer klistras upp på "Murmuseet" i Betlehem.

Efter samtalsgruppen på Arabic Educational Institute sjunger kvinnorna i kör.

nare illegala? Visst inte, svarar Bob Lang, det står inte ett ord om bosättningar i Osloavtalet. Hur det kommer att se ut om hundra år är det ingen som vet, men palestinsk majoritet vill han inte ha i Eretz Israel.

Bob Lang har jagat upp sig och blivit nästan arg över att bli ifrågasatt. Samtidigt anstränger han sig för att verkligen klargöra sin ståndpunkt, det tackar jag honom för. Kanske borde vi själva ha varit mera öppna och närmat oss honom på ett annat sätt, funderar vi några stycken efteråt - för att på så sätt få till stånd ett verkligt samtal.

Murmuseum

En morgon är jag med när folk från närbelägna Arabic Educational Institute klistrar upp nya affischer på muren med vittnesbörd om livet på Västbanken. Röda rubriker står för berättelser från kvinnor, blå för ungdomar. Under ledning av institutets grundare, holländaren Toine van Teeffelen tar vi oss affisch för affisch ner för vad som numera kallas Murmuseet. Jag läser om ungdomar som bara vill härifrån, om ett sjukt spädbarn som avlidit under väntetiden vid vägspärren, om gummikulor som skjutits mot upproriska ungdomar av soldater. En flicka berättar om att hon ville bli sjuksköterska, men föräldrarna sade nej för det passade sig inte för en kvinna med oregelbundna arbetstider - så hon blev lärare i stället. En annan flicka drömmer om att bli soldat och en ung man, som föräldrarna tvingat bli läkare, drömmer om att bli konstnär.

En svit av affischer handlar om drömmar: "Hur skulle det kännas att vara ett lejon och jaga och döda? Hur skulle det kännas att vara en zebra och bli jagad

och dödad? Hur skulle det kännas att vara en örn, herre över himlen, fri och utan gränser?"

Dessa berättelser kallas "sumud" och i en skrift från institutet förklarar Toine van Teeffelen ordet. Sumud är det långa andetag, som munkar odlar, eller resande som tvingas vänta i timmar vid vägspärren för att få passera. Sumud är fantasi. Sumud betyder en fast hållning och förmåga att uthärda, det är den mentalitet som präglar palestinskt liv bakom muren. Vägspärren separerar människor från varandra, men i kön förs man också samman, professorer och studenter, bönder, arbetare och internationella besökare, skriver van Teeffelen. Vägspärren är en stor utjämnare. "Kampen gör mig starkare", citerar han en hemvändande palestinier.

I kvinnogruppen, som samlas på institutet varje vecka, berättar en av deltagarna om en man som dog vid vägspärren och släpades undan på marken av en soldat. Ledaren, en karismatisk kvinna vid namn Elise påkallar tystnad i det upprörda mummel som följer: Låt oss tänka på soldaten, det är denna vilsna människa som vi måste ägna en djup medkänsla, det är denna person som förlorat fotfästet i tillvaron. Han är förloraren, säger hon och kvinnorna nickar bifall. Soldaten har förlorat sin medmänsklighet. ■

Kerstin Vinterhed

Vid Jordan

Av Anna Karin Hammar.

Mel: Tryggare kan ingen vara

Flodens vatten dig omsluter
Helig Ande här begjuter
Faderns röst dig viskar kärlek
innan du har mötts av smålek.

Smörjs av Anden till Messias,
präst, profet och kung infrias.
Du är alla löftens ja-a,
Du kan säga Efata-a.

När vi döps in i din vilja
Gud, Treenig, vill oss skilja
från allt ont som jorden skadar
Valla oss till gröna dalar.

Du oss döper, du oss kallar
att gå utanför de mallar
som kan innestänga livet
bakom murar, rädsloedrivet.

Skuldens mänska du välsignar
med din närhet när du dignar
under korsets tunga armar
du är Gud som sig förbarmar.

Här vid floden, här vid dopet,
vill vi minnas kärleksropet
när vårt namn blev inneslutet
i Treenig Gud, omflutet.

Du är källan, du är strömmen,
nåd i vardag, som i drömmen.
När vårt inre vill oss klandra,
du är större, med oss vandra!

En ny pilgrimsplats för lutherska kyrkor

*Den nya pilgrimskyrkan är den första lutherska pilgrimsplatsen.
I Betania, på andra sidan Jordan, där Johannes döpte. Foto: Göran Bohman.*

Den lutherska världsvida gemenskapen har fått sin egen pilgrimsplats, i Betania, på Östbanken, vid platsen för Jesu dop. Den 6 januari invigs denna nya kyrka och pilgrimsplats med närvaro av kyrkoledare i Mellan-östern och vår egen ärkebiskop Anders Wejryd.

Jag tror att många av oss kommer att vallfärda hit för att förnya vår pilgrimsfärd i Guds kärlek och världens helande. Vi kommer att kunna minnas våra egna dop eller bli döpta på denna plats, nära platsen för Jesu dop.

Biskop Munib Younan i Jerusalem och kyrkoherde Samer Azar i Amman har arbetat tillsammans för den nya pilgrimsplatsen. Foto AK Hammar.

Pilgrimskyrka, pilgrimgård och pastorsbostad ligger sida vid sida på en höjd kanske en kilometer från floden. Här finns också kyrkor från andra samfund. Nere vid floden, som man ska kunna nå genom en promenadväg, ligger den nya katolska kyrkan och en enkel dopfont strax invid Jordan (se bild i denna tidskrift nr 4/2012 sid 19). Här kan man göra en paus vid själva floden.

*Den lilla amfiteatern med utsikt över Jordandalen. Tänk en stjärnklar kväll här.
Foto: Göran Bohman.*

Bakgrunden är en gåva av den jordanske kungen som skänkt alla erkända kyrkor i Jordanien en bit mark vid platsen för Jesu dop. En stark ekumenisk gest och ett tecken på den goda relation som finns mellan kristna och muslimer i Jordanien. Den evangelisk lutherska kyrkan i Jordanien, Jerusalem och det heliga landet är mottagare och förvaltare av denna nya pilgrimsplats. Svenska kyrkan kommer att vara med från starten genom att Svenska kyrkans utsända Kerstin och Rolf Pearson arbetar här.

I Uppsala stift pågår liksom i många andra stift en satsning på dopet som genom pilgrimsplatsen vid Jesu dop får en ny möjlighet att stärka dopets ställning och samtidigt besöka de kristna palestinierna i de båda andra stora pilgrimsplatserna, Betlehem och Jerusalem. De tre stora liturgiska högtiderna från kyrkans första tid kan så utgöra basen i pilgrimsresan – Jesu dop, Jesu födelse och Jesu död och uppståndelse, påsken.

Det enklaste sättet att resa är att åka in via Amman, bo t ex två nätter vid Döda havet, så att hela dagen och kvällen kan tillbringas vid Jesu dopplats. Sedan kan man fortsätta över Allenby Bridge/King Hussein Bridge till Betlehem och Jerusalem. På grund av säkerhetsläget har nämligen inga bostäder för pilgrimer kunnat byggas vid dopplatsen.

Det är min gissning att många nya psalmer kommer att skrivas i det nya lutherska pilgrimscentret vid platsen för Jesu dop. Akustiken i kyrkan är fantastisk. Vi provade den nyskrivna psalmen Vid Jordan på melodin för Tryggare kan ingen vara. Även andra melodier är på gång. ■

Anna Karin Hammar

På väg mot Betlehem – Kairos Palestine

Det kom ett brev...

...ett brev avsänt från Betlehem, Jesu födelsestad. Den stad vi sjunger om, läser om och vandrar till under adventstiden.

Brevet kom från nätverket Kairos Palestine, (www.kairopalestine.ps) ett nätverk av kristna från olika kyrkor i regionen. Det innehöll en inbjudan: Slå följe med oss på vandringen till Betlehem. Låt oss tillsammans förbereda oss för mötet med barnet som föds i krubban under julnatten.

I brevet från Betlehem står det bland annat: "Vi vill dela både vår verklighet och vårt hopp med er. Vi vill låta er uppleva dagens Betlehem, det som fortfarande är julpsalmens 'Betlehem du lilla stad', även om den idag är omgiven av en mur och många bosättningar."

Svenska kyrkan har tagit fram en guide på vandringen inför advents- och jultiden.

För varje adventssöndag finns två korta meditationer, skrivna av kristna palestinier från olika kyrkor. Texterna är strukturerade för att stämma in i vår evangeliebok. En text för 3:e söndagen i Advent är skriven i ett samarbete mellan Betlehems lutherske kyrkoherde Mitri Raheb och ärkebiskop Anders Wejryd.

Ett rop om hopp i avsaknad av hopp

Kairos Palestina dokumentet, som först offentliggjordes i december 2009 har utarbetats av kristna palestinier. Det har fötts i den utsatthet de upplever när de lever under ockupation, med begränsad frihet och under tuffa vardagsvillkor.

I Kairos Palestina dokumentet (KPD) beskriver de kristna palestinerna sin situation. De sätter in den i ett sammanhang och de uppmanar till handling. Dokumentet har tillkommit inom ramen för Kyrkornas Världsråds Palestine- Israel Ecumenical Forum (PIEF) som bildades bland annat för att ge stöd till kyrkorna i Palestina- Israel.

Dokumentet gör inga anspråk på att vara en objektiv analys av konflikten mellan Israel och Palestina. Det är istället ett rop inifrån en situation som gränsar till hopplöshet. "Ett rop om hopp där inget hopp syns" – som det uttrycks i dokumentet.

Kyrkorna i den världsvida gemenskapen uppmanas att teologiskt reflektera och utifrån den reflektionen handla för fred och försoning i konflikten mellan Israel och Palestina.

Kristen sionism underminerar den kristna närvaron i Palestina

De uppmanas att ta teologiskt ansvar att möta det som brukar kallas kristen sionism, eftersom den riktningen negligerar, och därmed underminerar, den kristna närvaron i det Heliga landet. De uppmanar också kyrkorna runt om i världen att engagera sig för att påverka sina regeringar, och världssamfundet i stort att stärka sina insatser för att bereda vägen för en hållbar och rättvis fred för både palestinier och israeler.

Själva dokumentet består av ett förord där de namngivna författarna förklarar dokumentets tillkomst och sammanfattar dess ärende.

Kyrkoledare uppmanar att lyssna till ropet och studera dokumentet. Därefter följer dokumentets text som med tydlig utgångspunkt i den aktuella situationen gör en teologisk bearbetning av begreppen "tro, hopp och kärlek från det palestinska lidandets hjärta". Särskilt utrymme ägnas åt frågan om hur man som kristen palestiniern förstår Guds Ord och bibelns utsagor om landet.

Kyrkomötet står bakom Kairos Palestine

I sitt svar på KPD påtalar Svenska kyrkan dess moraliska ansvar att arbeta "för en fredlig och rättvis lösning på den långa konflikten." Med hänvisning till dokumentet "Guds vägar" där Svenska kyrkan bejakar "vikten av de löften Gud gav i förbunden med folken i landet", avvisas ståndpunkter som erbjuder en teologisk legitimering av orättvisor och ockupation.

Fotnot: Vill du veta mer om Kairos Palestina eller vill du hitta mer av förberedelsematerial inför vandringen till Betlehem? Vill er församling jobba med dessa frågor? Vill ni fördjupa era kunskaper om konflikten och arbeta med er egen teologi? Då finns en samtalshandledning med nödvändiga dokument och användbara länkar på Svenska kyrkans hemsida.

Adressen för att hitta materialet om Kairos Palestine är:

www.svenskakyrkan.se/kairospalestina

Adventsmeditationerna ingår i en studiehandledning om Kairos Palestina dokumentet KDP och finns att ladda ner på:

<https://internwww.svenskakyrkan.se/default.aspx?id=800809&ptid=0>

Låt oss gå in till Betlehem och se det som har hänt... (Luk 2:15)

Svenska Jerusalemsföreningens årsmöte

Söndagen den 19 jan 2014 kl. 11

Högmässa i Storkyrkan, Stockholm

Därefter kyrkkaffe
med föredrag av Inger Jonasson, Storkyrkosalen
Ingen föränmälan

Varmt välkommen!

Julkollekt

*Kollektcirkulär att läsa upp i kyrkan när kollekt tas upp till
Den Gode Herdens skola i Betlehem*

Tack för att ni vill vara med och ge en julgåva
till dagens Betlehemsbarn!

På Den Gode Herdens skola i Betlehem får över 300 flickor för
närvarande en trygg och god start på livet i en orolig och svår tid.

Skolan omfattar förskola, grundskola och gymnasium.

Betlehem är för dem som bor där en stängd och sluten stad. Många
av flickorna på skolan har aldrig varit i Jerusalem
bara en mil bort, aldrig sett havet ett par mil längre bort.

Skolan är i denna situation ett fönster mot omvärlden
och framtiden.

En av flickorna uttryckte det så här på sin studentexamensdag:
Skolan är den plats där mina drömmar föddes om en framtid
i rättvisa och fred!

Än en gång ett varmt tack för din gåva
till dessa Betlehemsflickors skolgång!

Växjö i adventstid
+Jan-Olof Johansson
Biskop, ordförande

Den Gode Herdens skola drivs av
Svenska Jerusalemsföreningen.
Kollekten sätt in på pg 2069-3 eller bg 401-3330

Förtydligande:

I förra tidskriften skrev vi om den förste läkaren, Gustaf Ribbing, på Jerusalemsföreningens sjukhus i Betlehem.

Han gifte sig med Elsa Nordling och tillsammans fick de fyra barn.

Gåvoredovisning

13 september–20 november 2013

På födelsedagen till Märtha Pleijel, Maria Secher, 85 år, Else-Maj Falk, Tore Furberg, Björn o Maria Lang, 50 år, Astrid Lycken, 90 år, Margareta Johansson, Sören Ekström, 70 år, Sven-Erik Jonsson, 90 år, Ursula Gottschalk, Britta Olinder 50 år.

Till minnet av Gösta Berglund, Gunborg Larsson, Toshiko Tsukaquchi le Grand, Mirjam Magnhagen, Harald Lindberg, Sten Nilsson, Eivor Strååt, Thore Lyreskog, Margareta Gustafsson, Erik Petré, Jan Larsson, Brita Ohlsson, Assar Fjelkman, Brita Werkström, Inger Karlsson.

Vid pensionering till Marianne Kronberg

Vid disputation till Marta Axner

Gåvor till Svenska Jerusalemsföreningen

15 november 2013 jämfört med den 15 november 2012 och hela året 2012/2013

	2013-11-15	2012-11-15	2013-08-31
Medlemsgåvor	7 350	5550	62 475
Faddergåvor	37 025	35 350	254 425
Gåvor till skolan	284 207	200 100	829 953
Skolan, minnesgåvor	14 400	10 460	87 073
Skolan, födelsegåvor	17 300	82 600	134 050
Skolan, andra hyllningsgåvor	3 750	3 850	14 310
Gåvor till sjukhuset	6 525	100	8 608
Övriga gåvor	137 130	2 350	154 784
Kollekter	74 611	76 906	1 711 559
Summa:	582 298	417 266	3 257 237

Vill Du bli fadder till en av flickorna vid Den Gode Herdens skola i Betlehem?

Det kan Du blir genom att bli regelbunden understödjare av skolan.

Så här går det till: Du ger ett belopp till skolans verksamhet en gång i månaden eller i kvartalet eller så ofta det passar Dig. Beloppets storlek avgör Du själv. (Föreningens åtagande för en elevplats är för närvarande ca 4 500:-/år). Pengarna går inte till enskilt barn utan till skolans verksamhet. Men Du får namn på och uppgifter om den flicka som Du är fadder till och kan om Du vill få en personlig kontakt med henne.

Fyll i talongen nedan och skicka den till Britt Bergman (adress se sista sidan). Hon kommer då att ta kontakt med Dig och ge mer information.

Ja, jag vill bli fadder:

Namn

Adress

Tel

POSTTIDNING B
BEGRÄNSAD
EFTERSÄNDNING

Vid definitiv eftersändning åter-
sänds försändelsen med nya adres-
sen på framsidan (ej adressidan).

Adressändringar och retur till
Svenska Jerusalemsföreningen:
Sven Lenhoff,
Österleden 64 B, 352 42 VÄXJÖ

Glöm inte att anmäla adressändring! Posten skickar inte tillbaka några tidskrifter längre!

Adresser i Det Heliga Landet

Vår skola i Betlehem har adressen: The Good Shepherd's Swedish School,
P.O.B. 64, Betlehem, via Israel. Tel och fax Betlehem 00 972-2-2742204.

Sjukhusets namn och adress är: Hussein bin Talal's Hospital, P.O.B. 67,
Betlehem, via Israel.

E-post till skolan: gsss@p-ol.com

Föreningens representant i Det heliga landet är Solveig Hanna:

Solveig Hanna, mobiltel: +972 577 689010, bostad i Jerusalem: +972 2 6717981.

E-postadress: Solveighanna@gmail.com

Adresser i Sverige

Jerusalemsföreningens hemsida: www.jerusalemsforeningen.se

Ordförande, biskop Jan-Olof Johansson, Östrabo, 352 39 VÄXJÖ,
tel och fax 0470-309 45, ansvarig utgivare för tidskriften. E-post: sjs@brevet.nu

Sekreterare Lars Aldén tel 0730-62 12 05. Österleden 66 a, 352 42 Växjö
e-post: lars.alden@swipnet.se

Redaktör för tidskriften: Lars Micael Adrian, Stora Tvärgatan 35, 223 52 Lund,
tel 046-18 88 10, 0727-43 82 41, e-post modgun@telia.com

Ansvarig för fadderbarnsverksamheten: Britt Bergman, Körsbärvägen 6,
114 23 Stockholm, tel och fax 08-673 12 15, mobil 070-573 12 23.

Ansvariga för gåvoredovisning, adressregister och utskick av gåvoblanketter:
Barbro och Sven Lenhoff, Österleden 64 B, 352 42 VÄXJÖ, tel 0470-393 27,
e-post: sven.lenhoff@lyckansberg.net

Lundakretsen:

Kristina Lindström, Nyckelkroken 15, 226 47 Lund, tel 046-13 66 06.
e-post: kristina.lindstrom@comhem.se

Norrköpingskretsen:

Jonas Agestam, Solhem Alsäter, 605 97 Norrköping, tel 011-33 52 06.
e-post: jonas.agestam@svenskakyrkan.se

Årsavgiften, som ger rättighet att få tidskriften är minst 150 kr.
Plusgiro 20 69 - 3 • Bankgiro 401-3330
ISSN 0346-2307